

“ตะวัน, เวลา, มาลี, ชีวดี”

นักพนเนจรวาเหวร้อนเรวัก
จะหยคพักผ่อนใจบ้างไหมหนอ
อารมณ์ผจญรักเผชิญเสียเกินพอ
ยังเที่ยวต่อโลดคลาเหียนฟ้าไกล

ลี้ลิวปลิวพร้าผ่านเหนือลานรัก
หยุก, หายทักเกสรด้วยอ่อนไหว
รับ, รสหวานช้านทรวงอาบดวงใจ
และโลมไล้กลีบเจ้าแต่เบาบาง

ทอดดวงใจไหวหวานสู่ลานหมอก
อาบละลอกโอฝนกาเมื่อฟ้าสาง
ให้กายนุ่มชุ่มฉ่ำเคลียน้ำค้าง
แล้วร้อนร่างช้าช้าอย่างรำเรง

ระรินระวีแห่งฟ้าเพลาเช้า
จะเคลียเคล้าบงบอย่างหลงเหลือ
จวบตะวันเริ่มเลวด้วยเปลวเพลิง
ความว่างแฉ่งแห่งทิวาจะมาเยือน

อืม.....จะอืมริมแก้มที่แยมคลี
สุข.....จะมีสุขไถหาใครเหมือน
แต่ในท่ามความว่างอันดางเลื่อน
กาลจะเบือนวัยสวาทให้ขาดพลัน

โธนักภพเนจรวะร้อนเอ๋ย
วัยจะเยยเยาะหยามดับความฝัน
ใจจะดับทับดินแผ่นดินนั้น
เป็นนิรันดร์อย่างนี้.....ทุกชีวิต!

จำลอง ศรีสังข์

“แต่คุณครู”

เสียงไม้ฟาด เพียวฟาบ แสนปลาบเสียว
รอยไม้เรียว เป็นบัน จันยืนสน
คุณครูที่เราได้ เหตุใดกัน
แต่กันนั้น เป็นอดีต ยังติดตรา

ในคอนนั้น สุดแสนแค้น เหลือที่
คุณครูที่เราได้ ใจกังขา
เก็บความแค้น เอาไว้ในอุรา
รວวันหน้า คราโตใหญ่ หมายแค้นครู

แต่บัดนี้ เรามาสู่ เป็นผู้ใหญ่
ความแค้นใจ กลับรู้สึก นึกอกุส
นั่นท่านรัก จึงดีเรา เผ่าคอยค
เราเป็นผู้ เกียรติรำน ท่านจึงดี

โอ้เรา ไม่เคยคิด สักนึกหนึ่ง
เหตุผลซึ่ง ท่านทำ ตามหน้าที่
เราเพียงแต่ คิดไว้ ว่าไม่ดี
แต่บัดนี้ ศิษย์ซาบซึ้ง ถึงพระคุณ

สิ่งใดที่ คุณครูหวัง ก็สั่งสอน
ผลสะท้อน แก่ศิษย์ จิตอบอุ่น
บัดนี้ศิษย์ มีวิชา มาเป็นทุน
ด้วยแรงหนุน จากไม้เรียว เหนียวรังมา

ศิษย์ จะไม่ลืมครู ผู้สรรค์สร้าง
เปิดหนทาง ศิษย์ให้ ได้ศึกษา
ศิษย์ขอเทิด คุณครู และบูชา
เท็มศรีทธา จากจิต ศิษย์ของครู.....

ณรงค์ ศรีเคษา